

ORIZONTURI ROȘII

Ion Mihai Pacepa (n. 28 oct. 1928), ale cărui cursuri („Spionajul tehnico-științific“) și articole („Propaganda Redux“, *The Wall Street Journal*, 2007) au devenit obiect de studiu în școlile forțelor armate ale SUA, și-a început cariera militară în România. În 1951, după ce a absolvit Facultatea de Chimie Industrială, a fost încadrat ca locotenent în Securitate; peste patru ani a ajuns șef de serviciu la Direcția a IV-a de contraspionaj, iar din ianuarie 1956, șef al rezidenței de spionaj din RFG. A fost prim-adjunct al directorului DIE între anii 1966 și 1972. A fost numit consilierul lui Ceaușescu pentru securitate și dezvoltare tehnologică, funcție pe care a deținut-o din 1972 până în iulie 1978. În același timp, a fost secretar de stat la Ministerul de Interne – Consiliul Securității Statului. În august 1974, a fost avansat la gradul de general-locotenent. În iulie 1978, aflându-se în Germania Federală, Ion Mihai Pacepa a solicitat azil politic președintelui SUA Jimmy Carter, iar la 28 iulie un avion militar american l-a adus la Washington. La acea dată, era șef al casei prezidențiale a României. A fost și continuă să fie cel mai înalt oficial din blocul sovietic care a cerut azil politic într-o țară NATO. În următorii zece ani, generalul Pacepa a colaborat cu guvernul SUA în diferite operațiuni împotriva serviciilor de spionaj ale blocului sovietic. Autoritățile americane au apreciat – într-o scrisoare publică – activitatea sa din această perioadă drept „o unică și importantă contribuție adusă Statelor Unite“. În noiembrie 1987, generalul Pacepa a publicat în SUA *Orizonturi roșii*, prima carte occidentală care a descris viața la curtea unui dictator comunist. În 1993 a publicat *Moștenirea Kremlinului* (republicată de ed. Humanitas, București, 2013), iar în 1999 trilogia *Cartea Neagră a Securității* (ed. Ziua-Omega, București). În 2007 a apărut în SUA, tot sub semnătura sa, *Programmed to Kill: Lee Harvey Oswald, the Soviet KGB and the Kennedy Assassination* (Chicago, ed. Ivan R. Dee). Generalul Pacepa publică frecvent în ziare și săptămânale occidentale, precum *The Wall Street Journal*, *The Washington Times*, *The Los Angeles Times*, *National Review*, *The American Spectator*, *L'Express*.

În 2009 i-a apărut la editura Humanitas o carte de confesiuni, *Față în față cu generalul Ion Mihai Pacepa*, rezultat al primului interviu pe care l-a dat, după 31 de ani, unui jurnalist român, Lucia Hossu Longin. Ultima sa carte, *Dezinformarea* (2013), care a făcut senzație în SUA, a fost tradusă la editura Humanitas în 2015.

ION MIHAI PACEPA

ORIZONTURI

ROȘII

CRIMELE, CORUPȚIA ȘI MOSTENIREA CEAUȘEȘTILOR

EDIȚIE ANIVERSARĂ
30 DE ANI
DE LA REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989

Traducere
de Horia Gănescu și Aurel Ștefănescu

Revăzută, actualizată și completată
de autor

Cu o Introducere a autorului din 2019

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Cătălin Strat
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristian Negoită
DTP: Corina Roncea, Dan Dulgheru

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Ion Mihai Pacepa
*Red Horizons. The True Story of Nicolae and Elena Ceaușescu's
Crimes, Lifestyle, and Corruption*
Copyright © Ion Mihai Pacepa

© HUMANITAS, 2010, 2019, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Pacepa, Ion Mihai
Orizonturi roșii: crimele, corupția și moștenirea Ceaușeștilor /
Ion Mihai Pacepa; trad. de Horia Gănescu și Aurel Ștefănescu,
rev., actualizată și completată de Ion Mihai Pacepa. –
București: Humanitas, 2019
ISBN 978-973-50-5736-7
I. Gănescu, Horia (trad.)
II. Ștefănescu, Aurel (trad.)
94

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 408 83 53

Cine nu-și amintește trecutul este condamnat să-l repete.

George Santayana (1863-1952)

Introducere

2019

Nimic nu a fost mai dificil pentru comuniști decât să-și prezică viitorul. Nici unul dintre creatorii Uniunii Sovietice nu-și putea imagina că, după moartea lui Lenin, toți membrii Biroului Politic cu care acesta a organizat așa-zisa Mare Revoluție Socialistă vor fi etichetați drept „trădători“ și vor fi împușcați. Nici unul dintre participanții la Congresul al XVII-lea al PCUS, numit și „Congresul Victorioșilor“, nu a putut prezice că, din totalul de 1 966 de delegați la acel congres, 1 108 vor fi de asemenea etichetați drept „trădători“ și executați.

Comuniștii din România nu au făcut excepție. La 23 august 1944, regele Mihai a devenit erou internațional pentru că a întors armele împotriva naziștilor, scurtând considerabil cel de-al Doilea Război Mondial. El și generalul american Dwight Eisenhower, comandantul suprem al forțelor aliate din Europa, au fost doi dintre cei cinci oameni de stat din lume decorați atât de președintele american, cât și de Stalin. Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost atât de impresionat de curajul tânărului rege, încât i-a sărutat mâna când s-a prezentat prima oară în fața lui. Nimeni nu a putut prezice atunci că peste doar trei ani același Dej îl va numi pe același rege „spion“, îi va retrage cetățenia țării în care s-a născut și îl va expulza din România.

Cartea mea *Orizonturi roșii*, care s-a tradus până acum în 27 de limbi, nu s-a bucurat de un tratament mai bun din partea comuniștilor români. Am împlinit recent matusalemica vârstă de 90 de ani și consider că a sosit timpul să prezint cititorilor din țara mea natală și trecutul adevărat al acestei cărți, a cărei istorie a fost și continuă să fie mutilată de securiști și de comuniști.

Iată, pe scurt, istoria adevărată a *Orizonturilor roșii*. La 28 iulie 1978, când avionul trimis de președintele american Jimmy Carter ca să mă aducă în SUA a aterizat pe aeroportul prezidențial din Washington DC,

am avut o singură dorință: să ajut comunitatea de informații occidentală să eradicizeze erezia Ceaușeștilor fără intervenție militară și să-mi eliberez fata, pe Dana, și pe soțul ei, Radu, ținuți în arest la domiciliu de Securitate. Cartea le este dedicată. Mi-au trebuit însă ani până să-i pot da lui William Casey, șeful comunității de informații externe a SUA de atunci, manuscrisul cărții *Orizonturi roșii*.

Într-o scrisoare datată decembrie 17, 1985, Bill Casey mi-a scris că „președintele a citit manuscrisul cărții și a fost impresionat“. Președintele era Ronald Reagan, care ulterior a primit exemplarul numărul 1 al cărții, pe care numit-o „*my Bible for dealing with tyrants*“.

Orizonturi roșii, care este de fapt un jurnal al ultimelor mele zile în apropierea lui Ceaușescu, a fost tradusă imediat în limba română și a fost introdusă „pe sub mână“ în România. O ediție samizdat de buzunar în limba maghiară (acum piesă de muzeu) a fost introdusă clandestin în Ungaria.

În 1988 și apoi, din nou, în 1989, *Orizonturi roșii* a fost difuzată în serial la postul de radio Europa Liberă în limba română. Darnelle Mason, fondatoare și președintă a unei mișcări religioase americane care are filiale și în România, a descris evenimentul în presa americană: „Eram acasă, în California, când am început să primesc telefoane de la prieteni despre *Orizonturi roșii*... Am putut, în sfârșit, să le răspund că America va elibera România nu cu ajutorul forței, ci cu puterea adevărului făcut public de un român-american“.

Difuzarea în serial a cărții la Europa Liberă a fost deschisă de Vlad Georgescu, directorul de atunci al Secției române: „*Orizonturi roșii* este povestea unui eșec de proporții. Eșecul unei caste bolnave, meschine și urâte, căreia îi lipsesc idealul și generozitatea. Cu asemenea oameni în vârful piramidei, eșecul nu poate fi decât inevitabil... Aflăm, din dezvăluirile generalului, despre o lume murdară, coruptă și analfabetă, imorală, în care președintele își înjură miniștrii, în care președinta își apostrofează acoliții tratându-i de idiști, în care ministrul de externe se comportă ca un lacheu. Aflăm despre o lume căreia îi place să bea șampanie franceză și să mănânce telemea cu ceapă. Ne apare o nomenclatură de linguiștori, în casele cărora Securitatea are peste tot microfoane, chiar și sub pat, care se tem de cei doi șefi supremi, dar care fac orice pentru ca să-și mențină dreptul de a se înfrupta din privilegii. Linguiștori care se tem de ei, dar în același timp îi urăsc. Am închis *Orizonturi roșii* cu un sentiment de rușine și dezgust. Și mi-am pus întrebarea: cât timp îi mai poate oare răbda pământul?“

În încheierea serialului, care a durat câteva săptămâni, Vlad Georgescu a descris numeroasele amenințări cu moartea pe care le-a primit de la Securitate pentru a-l determina să renunțe la difuzarea cărții. „Când am

decis să devin jurnalist, mi-am asumat și riscurile acestei meserii. Dacă mă vor omorî pentru că am serializat *Orizonturi roșii*, voi muri cu conștiința împăcată că mi-am făcut datoria de jurnalist.“

Vlad Georgescu a murit la 13 noiembrie 1988 în spitalul Bogenhausen din München, după o luptă grea împotriva cancerului. Avea doar 51 de ani. Doi predecesori ai săi la cârma Secției române a Europei Libere, care au înfierat de asemenea crimele Ceaușeștilor, au murit și ei din cauza unor forme similare de cancer. Nestor Rateș, care i-a urmat lui Vlad Georgescu, a găsit probe în arhivele Securității care atestă că acesta a fost ucis de Securitate. Esența acestor probe a fost publicată în revista 22.

În același an 1988, kongresmenii americani Frank Wolf și Christopher Smith au mers la București cu o scrisoare către Ceaușescu semnată de 315 membri ai Congresului SUA. Scrisoarea cerea să se dea viză de plecare din România fetei generalului Pacepa și soțului ei, care erau arestați la domiciliu și interogați în fiecare săptămână la centrul de pe Calea Rahovei, condus de colonelul Vasile Gheorghe, pe atunci șef al direcției de anchete ale Securității. Ministrul de externe al României, Ion Totu, a refuzat să primească scrisoarea, și Securitatea a încercat să-i asazineze pe cei doi kongresmeni americani. Citez din cartea kongresmanului Wolf, *Prisoner of Conscience*, publicată în SUA: „În aceeași seară am mers împreună la casa Danei, unde ea era ținută sub arest la domiciliu. Partea din față a casei era păzită de securiști înarmați, care au refuzat să ne lase înăuntru. Le-am arătat legitimațiile de kongresmeni americani, dar au refuzat în continuare. Ne așteptam. Generalul Pacepa devenise cel mai faimos transfug din lume. Înainte de a pleca, Chris le-a spus: «Lumea întreagă e cu ochii pe voi». Apoi am plecat... Era beznă pe stradă, deoarece Bucureștiul din acele zile nu avea lumină pe străzi. O mașină cu patru milițieni, sau securiști, ne-a urmat la mică distanță. Dintr-odată, mașina a stins farurile și a accelerat în direcția noastră. Chris m-a împins către zidul unei case și ambii am scăpat neatinși. Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă Chris nu ar fi fost atent“.

După ce s-au întors în SUA, kongresmenii Wolf și Smith au informat Congresul SUA despre atentatul Securității împotriva lor. Această crimă politică, din fericire neconsumată, a fost înregistrată în documentele oficiale ale Congresului american.

În martie 1989, *Orizonturi roșii* în limba engleză era pe biroul noului președinte american George Herbert Walker Bush – și se vede în fotografia publicată de revista americană *Time*¹. Cartea a rămas acolo pe întreaga durată a președinției sale.

1. *Time*, March 13, 1989, p. 20.

La 25 decembrie 1989, Ceaușescu și Elena au fost condamnați la moarte pentru genocid de un tribunal ad hoc român și executați imediat. La 1 ianuarie 1990, *Orizonturi roșii* a început să apară în serial în ziarul *Adevărul* (care în acea zi înlocuise *Scânteia*), cu mențiunea că „a jucat un rol de necontestat“ în răsturnarea tiranului. În martie 1990 a fost publicată o nouă ediție a cărții în limba engleză, care include textul complet al stenogramei procesului Ceaușescu – obținută de la autoritățile austriece –, de unde rezultă că actul de acuzare s-a bazat aproape total pe date publicate în *Orizonturi roșii*.

La 6 ianuarie 1989, fiica mea, Dana, a aterizat pe aeroportul din Washignton DC împreună cu deputatul american Frank Wolf, care se dusesse din nou la București, de data asta ca să o elibereze. Dana și soțul ei au fost primii români care au emigrat în SUA după executarea Ceaușeștilor. Sosirea Danei la Washington a fost transmisă de 44 de posturi de televiziune și radio din Statele Unite și Europa Occidentală, a făcut obiectul unui lung articol în ziarul *The Washington Post* și a fost descrisă de deputatul american Frank Wolf în cartea sa *Prisoner of Conscience*.

După executarea lui Ceaușescu, *Orizonturi roșii* a fost republicată în alte 27 de țări și a constituit obiect de studiu în diferite unități militare ale SUA. Cartea continuă să fie în librării după 31 de ani de la publicare. Ziarul american *The Washington Post* a recomandat ca ea să fie inclusă pe lista cărților ce se studiază în școlile din SUA.

Din nefericire, ascunderea adevărului istoric de către autorități competente ale României postceaușiste nu ajută eforturile noii generații de români care se străduiesc acum să retransforme România în minunatul rai pe pământ de dinainte de a fi cotropită de comuniști.

Dacă trăiești două vieți, ai mult mai multe șanse să înțelegi istoria. În cealaltă viață, de general comunist, am citit zilnic buletinele de supraveghere informativă a populației întocmite de Securitate și am acumulat nenumărate dovezi care atestau că majoritatea zdrobitoare a românilor au detestat comunismul. De aceea au fost pline de deținuți politici închisorile Securității. După ce Zidul Berlinului a fost dărâmat, românii au avut însă neșansa să fie conduși de foști comuniști formați politic la Moscova. Spre deosebire de Václav Havel și Lech Wałęsa, care s-au dus la Washington ca să mulțumească pentru eliberarea țării, Ion Ilici Iliescu, care continua să „scape“ din când în când câte un „tovarăși“ în cuvântările sale publice, s-a dus la Moscova. În timp ce își exprima public loialitatea față de NATO, noul președinte al României, care s-a autonumit în funcție, semna în secret un acord cu Kremlinul (în 1990)

prin care se angaja că România nu va adera la nici o „alianță militară în detrimentul Uniunii Sovietice“.

În timp ce același președinte Iliescu proclama public că a încetat subordonarea informativă față de Moscova, serviciile lui secrete erau antrenate în cooperări tacite cu spionajul rus pentru compromiterea consulului SUA la București, Mark Sullivan, și recrutarea reprezentantului CIA la București, Harold Nicholson (care în 1997 a fost condamnat în SUA pentru spionaj). Ambele operații au fost conduse de Virgil Măgureanu, șeful SRI, și de Fiodor Bodnari, ofițer al serviciului de spionaj rus (Țentralnaia Slujba Razvedki), care lucra în București sub acoperire diplomatică.

În noua mea viață ca american am înțeles că repudierea trecutului constituie unul dintre cele mai dificile momente ale trecerii de la dictatură la democrație. Germaniei i-au trebuit cinci decenii ca să ajungă acolo. În 1992 am fost invitat să particip la deschiderea unei grandioase expoziții germane care a condamnat nu numai politic, ci și juridic atrocitatea crimelor nazismului. Am și acum vii în minte cuvântările cancelarului german și președintelui SUA, care au explicat de ce a fost nevoie de atâția ani pentru a condamna nazismul nu numai politic, dar și juridic. „Nazismul s-a născut în Germania“, au subliniat repetat ambii vorbitori.

Comunismul român și câinele său de pază, Securitatea, nu s-au născut în România. Ambele au fost exportate de Moscova, și România nu trebuie să aștepte noi generații pentru a le condamna crimele. Ea a avut înțelepciunea să aducă la cârma țării primul președinte care nu a fost comunist, și acum are șansa să curețe parlamentul și guvernul de foștii și actualii comuniști. Sper că republicarea *Orizonturilor roșii* de editura Humanitas va ajuta într-o oarecare măsură acest proces.

După executarea lui Ceaușescu, am lansat apeluri în presă omologilor mei din alte țări conduse de despoți: „Faceți ce am făcut eu! Rupeți-vă de tiran înainte de a fi prea târziu. Demascați-i crimele și veniți de partea noastră!“ Ne aflăm acum în fața unui război nuclear cataclismic și sper cu atât mai mult că alți omologi ai mei, din Rusia, China, Iran și Coreea de Nord, îmi vor urma exemplul. Marea majoritate a populației acestor țări își iubesc țara natală, ca și românii, și sunt convins că, dacă vor cunoaște adevărul adevărat, vor face tot ce le este posibil pentru a o renormaliza.

Orizonturi roșii exprimă, într-un fel aparte, respectul și dragostea mea pentru țara natală. Iubesc nespus România. Am lăsat acolo cincizeci de ani din viață, rude, prieteni, visurile tinereții și mormintele părinților. România are azi, cum spuneam, primul președinte postcomunist care

nu a fost membru al PCR, precum și o nouă clasă de mijloc care pare dornică să adopte, în sfârșit, o lege reală a lustrației. Sper ca republicarea cărții mele în cea de a cincea ediție în limba română să aducă și ea o umilă contribuție în acest sens. De aceea adresez calde mulțumiri editurii Humanitas și lui Gabriel Liiceanu, aflat, ca poziție față de comunism, de aceeași parte a baricadei ca mine.

Gen.-lt. (r) Ion Mihai Pacepa

Notă asupra ediției (2019)

Această ediție legată, cu o nouă copertă, a cărții generalului Ion Mihai Pacepa *Orizonturi roșii* reia cu minime revizuiți edițiile apărute la Humanitas în 2010 și 2012. Autorul i-a adăugat o introducere din 2019. Noua ediție aniversează 30 de ani de la Revoluția – sau, cum o caracterizează generalul Pacepa, „revolta populară confiscată de comuniști“ – din decembrie 2019.

Notă asupra ediției (2010)

Orizonturi roșii, care la 7 martie 2010 a fost recomandată de reputatul ziar american *The Washington Post* să fie studiată în școlile din SUA, a devenit o carte de istorie. Ea a fost publicată prima oară în septembrie 1987 de editura Regnery Gateway din Washington DC în limba engleză, atât în volum, cât și sub formă de înregistrare magnetică (opt casete), cu textul citit de un popular actor american al vremii.

Astăzi, toată lumea știe cine a fost Nicolae Ceaușescu. În 1987, el era însă răsfățatul Occidentului, care l-a îngropat în onoruri, decorații și bani. *Orizonturi roșii*, care este jurnalul ultimelor trei luni petrecute de generalul-locotenent Ion Mihai Pacepa cu Ceaușescu, în calitate de șef al casei sale prezidențiale, a fost primul document public care l-a prezentat pe „cel mai iubit fiu al poporului“ gol-goluț, așa cum era în realitate: un terorist internațional care ducea o viață de un lux exorbitant plătit cu banii obținuți din trafic de droguri și arme, precum și din vânzarea pe valută forte a cetățenilor țării.

După două luni de la publicarea ediției în limba engleză, a fost tipărită la New York și o ediție în limba română, care a fost larg difuzată în rândul emigrației române din Occident și a fost introdusă ilegal în România

de echipajele TAROM și TIR, precum și de turiștii străini. La 1 ianuarie 1988, Radio Europa Liberă a început să transmită în serial ediția în limba română. Acest foileton radiofonic a durat cinci săptămâni. Potrivit comentariilor ascultătorilor, străzile Bucureștiului erau pustii în timpul acestor emisiuni, care au dat jos de pe Ceaușescu hainele aurite cu care fusese îmbrăcat de Securitate și care l-au prezentat ascultătorilor în toată hidoșenia sa.

În același an 1988, o ediție în limba maghiară a cărții *Orizonturi roșii* a fost publicată ilegal la Budapesta. Versiunea maghiară a apărut în două volume, într-un format de buzunar, asemănător cu cel al „Cărțicelei roșii” a lui Mao, publicată în China, și a avut o distribuție largă atât în Ungaria, cât și în rândurile emigrației maghiare din Occident.

În noiembrie 1989, când Ceaușescu a deschis lucrările celui de al XIV-lea Congres al PCR, radio Europa Liberă a reluat lectura în serial a cărții. După șase zile de la omorârea lui Ceaușescu, primul număr al noului ziar *Adevărul*, care înlocuise *Scânteia* în acea zi, a început să publice în foileton *Orizonturi roșii*, menționând că această carte a avut un „rol de necontestat” în răsturnarea dictaturii lui Ceaușescu.

În februarie 1990, a apărut în SUA o nouă ediție a cărții *Orizonturi roșii*, conținând stenograma procesului Ceaușescu obținută de la radio-difuziunea austriacă, care primise de la București înregistrarea video a procesului. Asemănarea dintre faptele pentru care au fost acuzați Ceaușeștii în acel proces și cele prezentate în carte este izbitoare.

În următorii ani, *Orizonturi roșii* a fost publicată în 27 de țări, inclusiv în Japonia, a făcut obiectul a sute de recenzii ale unor marcante personalități politice de pe diferite meridiane și a constituit subiectul unui film produs de televiziunea maghiară. În 1992, *Orizonturi roșii* a fost publicată și în România de editura Venus.

La 20 de ani de la evenimentele din decembrie 1989, publicăm o nouă ediție în limba română a volumului *Orizonturi roșii*. Din considerente istorice, am decis să păstrăm traducerea inițială semnată de Horia Gănescu și Aurel Ștefănescu, care a fost însă revizuită de generalul-locotenent Ion Mihai Pacepa în 2010.

Prezenta traducere este precedată de nouă capitole scrise de autor special pentru această ediție, grupate sub un titlu edificator: „După 20 de ani”.

Editura

Orizonturi roșii

în serial la Europa Liberă

Culisele spionajului românesc, DIE: 1955–1980 (Evenimentul Românesc, 1997), apărută sub semnătura lui Mihai Pelin, istoricul SRI, și prefăcută de ziaristul Ion Cristoiu ca o carte ce „își merită din plin locul pe raftul de noblețe al cărților de istorie“, pretindea că: „Vlad Georgescu, directorul postului Radio Europa Liberă (REL), nu și-a putut reprimă un sentiment de dezamăgire față de *Orizonturi roșii*. L-a exprimat față de o sursă a Securității din București, cu numele de cod «Popa».“

Dezinformare tipic securistă, pentru consum intern.

În realitate, Vlad Georgescu a spus, la microfonul Europei Libere, în 1988: „Niciodată călătoria din Statele Unite la München nu a trecut atât de repede. Motivul? Cartea generalului Ion Mihai Pacepa, pe care am citit-o pe nerăsuflăte, în timp ce avionul mă ducea de la Boston, zilele trecute, înapoi în Europa. Un volum de peste 400 de pagini, bine scris, care se citește ușor.

Avem rar ocazia să pătrundem în culisele vieții de curte din lumea comunistă. Știm câte ceva despre viața particulară a lui Stalin, am citit cu mult interes cartea lui Markov despre viața la curtea lui Todor Jivkov. Despre cea de la București nu știam însă până acum nimic. Meritul cel mai mare al cărții fostului general de securitate Ion Mihai Pacepa este de a aduce la lumină fețele ascunse ale acestei lumi. De a o pune în adevărata lumină. [...]

Dar să mă întorc la imaginea familiei prezidențiale, așa cum reiese din relatările unui om care i-a trăit în preajmă ani îndelungați. Mai întâi năravurile: oamenii se cred într-adevăr dumnezei, sentimentul realității pare să le lipsească cu desăvârșire, se tem totuși de moarte violentă, mănâncă numai după ce li se gustă bucatele, ca pe vremea fanarioților. Simțul politic al președintelui se manifestă îndeosebi în activitatea de controlare a supușilor, de manipulare a acoliților și în exacerbarea

propriului ego. În rest, nu pare să înțeleagă prea bine fenomenul politic; scena de furie făcută primarului New Yorkului, pentru că acesta nu putea interzice o demonstrație ostilă președintelui, este o concludentă dovadă. [...]

Generalul Pacea a ieșit din această lume urâtă. Copiii săi, care au încă din iulie 1978 aprobarea de a intra în Statele Unite, vor ieși și ei, mai devreme sau mai târziu. Rămâne însă poporul, un popor care nu apare în cartea generalului Pacea, pentru că nu apare nici în planurile conducătorilor săi de astăzi.“

PREZENTATOR: La 27 iulie 1978, Ion Mihai Pacepa părăsește România. Cel care ani de zile fusese omul numărul unu al lui Nicolae Ceaușescu în problemele de securitate națională și spionaj internațional a publicat în toamna anului 1987 o carte de memorii: *Orizonturi roșii* – cea mai cutremurătoare istorie a unui regim comunist în funcțiune. Poate că această emisiune trebuie să fie și omagiul pe care noi, cei de azi de la Europa Liberă, îl aducem foștilor noștri colegi dispăruți, devotamentului cu care au slujit microfonul și adevărul până la moarte. Și poate că tot această emisiune ar trebui să includă și cele câteva cuvinte pe care, odată cu cartea, ni le-a adresat, pe o bandă de magnetofon, cel care a fost odată generalul-locotenent Ion Mihai Pacepa.

ION MIHAI PACEPA: La 28 iulie 1978, când am ajuns în Statele Unite ca un om liber, am adus cu mine doar hainele cu care am fost îmbrăcat, o fotografie a fetei mele, Dana, o adâncă înțelegere a comunismului românesc și o arzătoare dorință de a descrie ce se petrece în spatele scenei la vârful piramidei guvernamentale din România lui Ceaușescu. Mi-au trebuit însă ani înainte de a putea să privesc acea lume cu ochi de om liber și să o prezint cu imparțialitate. În *Orizonturi roșii*, care este scrisă sub forma unui jurnal al ultimelor mele zile împreună cu Ceaușescu și Elena, am încercat să prezint portretul, văzut de foarte aproape, al unui ambițios dictator comunist care, timp de mulți ani, a încercat să înșele Occidentul, blocul sovietic și pe propriii supuși, cu scopul de a transforma România într-un monument personal. Apoi am încercat să descriu, cât mai viu, ceea ce se petrece în spatele scenei la curtea unui dictator comunist.

Orizonturi roșii are trei teme majore. Prima: în comunism doar liderul contează. El poate transforma întreaga țară în fief personal și, în cazul lui Ceaușescu, poate să-și creeze chiar și propria dinastie. A doua: oriunde a ajuns la putere, comunismul a generat dezastru economic. El a transformat Rusia din cel mai mare exportator de cereale din lume, la Revoluția din 1917, în cel mai mare importator de grâne în prezent. Exemplul

Cuprins

Introducere (2019)	7
Notă asupra ediției (2019)	13
Notă asupra ediției (2010)	13
<i>Orizonturi roșii</i> în serial la Europa Liberă	15

Partea I: DUPĂ 20 DE ANI

Cuvânt retroactiv	23
<i>Capitolul I</i>	
Decembrie 1989	25
<i>Capitolul II</i>	
Planul OibE	33
<i>Capitolul III</i>	
Planul „Dnestr”	38
<i>Capitolul IV</i>	
„Noua” Securitate a lui Iliescu	46
<i>Capitolul V</i>	
„Noul” KGB	52
<i>Capitolul VI</i>	
Spionajul României „democratizat” de KGB	56
<i>Capitolul VII</i>	
Demiterea lui Măgureanu	63
<i>Capitolul VIII</i>	
Un democratic stat polițienesc	69
<i>Capitolul IX</i>	
România de azi	72

Partea a II-a: JURNALUL ULTIMELOR MELE TREI LUNI CU CEAUȘEȘTI

<i>Capitolul I</i>	77
„Romero” trebuie recrutat	78
Operațiunea „Orizont”	81

Compromiterea soției ambasadorului	82
Mediator în Orientul Mijlociu?	85
„Annette“: legătura cu OEP.	88
Complot împotriva regelui Hussein	89
„Annette“ este recrutat	92
<i>Capitolul II</i>	94
Fratele Ceaușescu, fratele Arafat	95
Preluarea lui „Iunie Negru“ de la Abu Nidal	100
Stridiile lui Nicu.	106
<i>Capitolul III</i>	110
Orașul tehnologic al României	111
Cum se fură tehnologia americană	114
Ambițiile Elenei	118
„Vreau vizon american“	120
Având de-a face cu un amant nedorit	123
Unicul meu prieten	125
<i>Capitolul IV</i>	128
Dezamăgindu-și copiii	129
Ambasadoarea devine „Bertha“	131
„Fetele“ lui Scornea	132
Recrutarea lui „Malek“ prin „Andreea“	133
Împăratul Bokassa I se însoară cu o agentă DIE	136
„Stele“ pentru tovarăși	137
„Petrolul, evreii și germanii, priorități la export“	139
Fondurile secrete ale lui Ceaușescu	143
<i>Capitolul V</i>	147
Portretul unui expert în Orientul Mijlociu	147
Zbor la Beirut	149
Rețeaua de contrabandă	151
Întrevederea cu „Fedainul“	155
Atentatul OEP-ului împotriva Goldei Meir	158
<i>Capitolul VI</i>	162
Curtându-l pe Gaddafi	162
Pașapoarte americane pentru Libia	165
Societățile mixte ale lui Gaddafi împotriva „imperialismului american“	166
„Nu vreau pace în Orientul Mijlociu“	172
Ajutându-l pe „Carlos“	174
<i>Capitolul VII</i>	177
Austria e locul potrivit.	178
Arme românești pentru Lumea a Treia	180
Serviciul D, de la dezinformare.	183
<i>Capitolul VIII</i>	189
Putere datorată microfoanelor	189

Cum se supraveghează o națiune întreagă	193
O viață nouă, minunată	197
Botnițe pentru secrete	198
<i>Capitolul IX</i>	201
Ura față de unguri.	202
Radiații fatale în celulele închisorilor	204
Dispreț pentru Jimmy Carter	207
Tovarășii se distrează	213
<i>Capitolul X</i>	217
Reducerea la tăcere a unui comentator radio	218
Un tanc în „valiza diplomatică”	220
O doamnă numită Olga	223
Supraveghind nomenclatura română	225
Școala de spioni din Brănești	228
Testând tancul furat	230
<i>Capitolul XI</i>	233
O întrevedere cu tovarășa Elena	233
Încălcarea constituției	237
Scrisori de prietenie de la generalul Ver	238
„Trebuie să-l recrutăm pe Billy Carter”	241
Ordine criminale	242
<i>Capitolul XII</i>	245
Olga în carne și oase	245
Cazul Șerb	247
Autobiografiile scrise de mână ale tuturor locuitorilor	250
Bărfă la dîneu	253
<i>Capitolul XIII</i>	260
Trupele de securitate în stare C	260
Un Ceaușescu îngrijorat	264
O lecție de comunism	266
<i>Capitolul XIV</i>	268
Dezinformare „baptistă” pentru Carter	268
Agenți la Radio Europa Liberă	270
Ursul vrea tehnologie americană	273
Pregătiri pentru plecarea în America	276
Athénée Palace – fabrică de informații	277
Tovarășul Nicu – o viață închinată partidului	279
<i>Capitolul XV</i>	283
Tactica de supraviețuire a unui ministru de externe	284
Protecția unei ambasade	287
Întâlnirea cu Brandt la un „ceai”	290
<i>Capitolul XVI</i>	292
Stabilirea la Blair House	293

Hainele Tovarășului	295
Un spion ca ambasador	298
Gata pentru presa americană	299
Gambitul regelui contra lui Hrușciov	300
<i>Capitolul XVII</i>	304
Adâncă prețuire Conducătorului	304
La Casa Albă se cântă imnul regal	308
Rezumatul primei zile	310
Nu sunt parale pentru televiziune color	312
„Cine erau cucoanele alea elegante de la masa ta?“	313
Inventarea unui fiu pentru un american laureat al Premiului Nobel	314
<i>Capitolul XVIII</i>	317
Senatorul Jackson adoptă o atitudine dură	317
„Răuță trebuie să moară!“	319
Hârtie igienică din Bibliei	321
Propria „Coloană a cincea“	323
Vendeta împotriva arhiepiscopului	326
<i>Capitolul XIX</i>	333
Furtul unui reactor nuclear CANDU	333
Agentul „235“ din Pakistan	339
„Orice american poate fi cumpărat“	341
Primul conducător comunist la Texas Instruments	342
<i>Capitolul XX</i>	345
Operațiune împotriva postului de radio Europa Liberă	345
O comoară tehnică pentru Hrușciov	347
Clădirea nr. 30 de la NASA	349
Munca de influență la Washington	351
<i>Capitolul XXI</i>	353
Destinația New York	354
O ploaie de ouă la Waldorf-Astoria	356
Retragerea la Misiunea Română	357
Un mijloc de influență folositor	360
Organizatorii trebuie omorâți!	362
<i>Capitolul XXII</i>	365
Primarul Koch sare în ajutor	365
Elena vrea bijuterii noi	368
Ofițeri de spionaj pentru firme mixte	371
Înapoi la București	373
<i>Capitolul XXIII</i>	377
O vizită la Tito	377
Toasturi pentru noua prietenie	380
O răpire la cererea lui Tito	382
Asasinarea premierului italian Aldo Moro	385
Ajutându-i pe sovietici să-l răpească pe Imre Nagy	388

<i>Capitolul XXIV</i>	393
Cele două componente ale industriei românești de armament	393
La Conferința Națională a Femeilor	396
Plănuind vânzările de arme în Lumea a Treia	398
Un cadou de la serviciile secrete chineze	402
Distrugerea centrului istoric al Bucureștiului	404
O ședință la Elena	406
<i>Capitolul XXV</i>	409
Crearea unui cifru pe care americanii să-l poată sparge	410
Mesaj de verificare trimis la Washington	414
Încă o paradă fără rost	417
<i>Capitolul XXVI</i>	419
Bijuteriile din contul TA-78	419
Brigada SD pentru spionaj tehnologic	421
O ședință a Comitetului Politic Executiv	423
Transformarea proiectelor americane în produse românești	428
Spionajul economic total	433
<i>Capitolul XXVII</i>	437
Încă un spion sovietic?	437
Neutralizarea postului de radio Europa Liberă	438
Pregătirea vizitei la Londra	441
Ciclul începe să se reia	444
O ultimă petrecere	445
Epilog	449